

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

torzósztár

aggastyán

ül a lestrapált kerti padon egy nagyon vén ember ki föloldódott szemekkel már maga elé réved köznapis ötleteink szerint legalább százéves vagy közel ahhoz hogy homállal teleöntött kicsi szobájába egy szép napon megérkezzenek a párt meg a tanács s kötelező penzumoktól nyálkás tekintetükben tükröződjön néhány szál vörös kardvirág melyekkel horrorba illő módon szíven szúrják míg a lakájokból verbuvált kamera alázattal a pöcs politikus figurákat kamerázza kint a verandán pedig a túlórázó kaszás a csontos öklét rázza siessünk emberek rengeteg a munka délutánra és nem is csak a statisztikai átlag teteje noha a címszóba nem fér bele de tucatnyian a gödör felől számlálva az órát éppúgy nullponton állnak legfeljebb más útja lesz a virágnak az ünneplést kikerülve hisz az alany ki lesz hülve s létezik-e ennél profibb aggastyán riasztóan szűk köcsögbe zártan vagy árkok mélyén sörösüvegek fölé sárdobáltan elmélázva a relativitás felől akkor eme statisztikai táblán éppen kinek a kára nő mi az értelmesebb az abszolút semmi vagy a kitalált mennybe menni melynek röptét előbb-utóbb úgyis meglovagolják a kalandorok

aggaszt

valahol egyszer mindnyájunkban elkezdődik a kényes lágy szöveteket szenttelen ütemezéssel amortizáló félelem az én koromban kovácsné vastag tolltartófedelének irtózatosan lendületes körmöseiből mászott elő a megalázó sérelem főleg ha gyors ítélete nem is volt igaz netán saját szövevényes családi életéből csapott lángra az indulat miközben kuncogtak körben valódi kis bűnösök s pataki tanár uram sem mindig azt vágta fültövön aki a rajzórán mekegett nála talán erős bicegéséből termelődtek a tehetetlen szégyenek katonáéknál pedig a kis krumplivirágokat vállra mindig a dörzsöltje kapta hozzáteszem persze lehet ő jobban alkalmas lett volna elszánt rohamra az egyetem meg ostoba főnnhéjazó képlet a gagyi s a túl okos semmit sem remélhet tekintélyek szürke futószőnyegén bokrosodó családban alig kiszálazható meddig tart az egyén a szűk szakmában többnyire önös lejtmenet hol a kánon míg el nem jön ideje hogy nem kéred számon az áttekinthetetlenül terpeszkedő világon vak sorsodat a dombtetőn már csak múltasod kapott sorszáma aggaszt üzenve a zizegő harasztak kegyelettel minél gyorsabban fedjen el

aggasztó

a kérdés aggasztó lehet évezredek óta hisz a kőbaltásoktól talán egyfolytában arról szól a nóta ha a virtuális csapokat hamar kiengedik a közbülső világok mennyire senyvedik a vak téridőt melynek koordinátái között izgága pöcsös kis legények zabolátlanul mossák a fáradozó ércet az óceán felé csordogáló patakba mely bár nyomatait mementóként a meddő kőzetben hagyja már nem szimbolizál miként érthetetlenül sokáig a sápadtan csillogó arany a készülő vénség eközben rezignáltan megül a sárguló lomb alatt s zavarában elméje visszafelé kezd kotorászni hisz ez az az út melyen nem haladhat bárki a függések laza láncá szétterít némi bölcsességet a közelítő éjszakába s halad a megemelt emlékezés egyre beljebb az élmények mozaikjai szinte szárnyra kelnek a lankás domb mögött pedig egy pillanatra beláthatóvá válik a lét értelmes íve mígnem visszaérve te döngeted a falat és érveid között nem számít csak a sejtek egészséges burjánzásából süvöltő akarat a lassan előtted kocogókat félretolni azóta is hiába keresed hol lappang az a szellemi holmi mely a feszültséget föloldja hacsaknem a múlás szűkülő holdja

Szuly Gyula

MI VOLT A MÚLT?

Ha ez a múltból jött látomás lép
jelen időbe, féktelen erő
emeli fel a képet magasára,
a maga idejét úgy vetíti elő,
mintha ma történe, amit elhoz,
s aki látta, annak úgy vetíti fel,
hogy enyhüljön a leverő hatása,
de boldogtalan érzete mégse
veszítse magából a keserét sem el.

Történeti kép nemrégini múltból,
tengeri útra kelt gondolatok
félése, hajótörést szenved az ország,
ha utasára, aki most elindul,
Fortuna nézése nem figyel,
bár ha szabadság Fárosza várja,
megél-e a vándor ott partot érve el?